

— Твойтъ полковникъ, пріятелю мой, е былъ много страхливъ !

— Не знаѣхъ, но добръ ти край ! Пази са само отъ попа. Прощавай !

— Благодарѣхъ та, родино ; надѣхъ са да са срѣшнемъ пакъ, и че запознаванъето ни което станж тѣй куріозно ще са преобърне на конецъ въ неизмѣнно пріятелство.

— Съ сѣко благодареніе, отговори усмихнато Рокебрюнъ. Аресвашъ ми, не разумѣвамъ защо, може защото дѣдо ми са е родилъ въ Канъ или Кодевекъ, родината на аблякытъ и на ракіята, и защото не говоримъ варварскія онзи езикъ, който свирѣхтъ между жбытѣ си Англичанытъ и Американцытъ. Когато са насытишь на сивытъ очи, ела да ма намѣришь въ Монреаль ; и ако ти по-трѣба свѣтъ или помощъ за да искоренишь твоа лѣсъ, ще ма намѣришь готовъ.

— Какъ ! отивашъ си толкосъ скоро ?

— Желаяхъ да съмъ сега въ моята Канада ; Нью-Йоркъ ма натиска. Единъ мой уйка, когото непознавахъ, търговецъ съсъ сланина, има безуміето да умре, и остави състояніето си на сестра ми и на мене. Познавахъ любопытството на женытъ, сестра ми поиска да види Нью-Йоркъ, и азъ не ѝ са упрѣхъ, защото е най доброто момиче на свѣта и ма прави каквото ще. Преди единъ мѣсець си турихмы работата наредъ и до три дни ще си отидемъ.